

Kitab Daniel - Nomor Tilu Puluh Dua

Ti Singa nepi ka Panipuan: Hiji Pangjajap Jero kana Daniel 6 jeung Nubuat Ahir Jaman

Jeff Pippenger
2023-12-27

Daniel pasal genep nyaéta galur katilu dina genep pasal kahiji kitab Daniel, anu sacara langsung nembongkeun hiji gambaran ngeunaan krisis hukum Minggu. Dina pasal tilu, arca emas Nebukadnesar jeung tilu jalmi satia éta ngawakilan panji anu diangkat luhur, sarta sakumna dunya nengetanana.

Tuluy Raja Nebukadnesar miwarang sangkan dikumpulkeun para pangeran, para gubernur, para kapala, para hakim, para bendahara, para panaséhat, para syerif, jeung sakabéh pamingpin propinsi, sangkan daratang ka pangresmian arca anu geus didirikeun ku Raja Nebukadnesar. Daniel 3:2.

Dina pasal katilu, tilu jalma anu mulya eta nolak sujud, sarta lampah maranehna mawa ka maranehna panganiayaan tina tungku seuneu, ari Daniel dina pasal kagenep, sujud tilu kali sapoé, sarta lampahna mawa ka manehna panganiayaan tina guha singa. Baris demi baris, maranehna ngagambarkeun panganiayaan hukum Minggu minangka hiji kaputusan ibadah, anu dina dua-duana kaayaan, geus ditangtukeun heula ku jalma-jalma satia. Jalma-jalma anu diwakilan ku gabungan tilu jeung hiji anu ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu geus netep dina bebeneran saméméh guncangan panganiayaan datang.

Malaikat ngandika, “Singkal diri; maraneh kudu ngagancangan léngkah.” Sabagian urang geus boga waktu pikeun narima kayaktian jeung maju saléngkah demi saléngkah, sarta unggal léngkah anu geus dicokot ku urang geus mere kakuatan pikeun nyokot léngkah saterusna. Tapi ayeuna waktu geus méh béak, jeung naon anu ku urang dipaluruh mangtaun-taun, ku maranéhna kudu dipaluruh dina sababaraha bulan. Maranéhna ogé kudu loba ngaleungitkeun nu geus dipaluruh sarta loba deui diajar deui. Jalma-jalma anu henteu rek narima tanda sato galak jeung gambarna nalika parentah éta dipedar, kudu boga kategepkeun ayeuna pikeun nyebut, Henteu, kami moal ngajenan kana lembaga sato galak éta.” Early Writings, 68.

Dina bab lima, hukum Minggu nuju nyangkem ahirna sato bumi, jeung pangadilan anu dibawa ku musuh-musuh anu asup ngaliwatan témbok.

Dina peuting éta Belsyasar, raja urang Kasdim, dipaéhan. Jeung Darius urang Média nyandak karajaan éta, yuswana kira-kira genep puluh dua taun. Daniel 5:30, 31.

Dina pasal genep, pamasangan meterai ka umat Allah, anu dilambangkeun ku cap raja anu dipasang dina guha singa, diidentifikasi.

Tuluy aya hiji batu, tuluy diteundeun dina sungut guha éta; sarta raja nyégél éta ku cingcin capna sorangan, jeung ku cingcin cap para pangeranna; supaya katangtuan ngeunaan Daniél

ulah dirobah. Daniel 6:17.

Tilu garis éta sadayana nyumbang kana ciri-ciri panji anu diangkat dina méga, dina mangsa lini gedé dina Wahyu pasal sabelas.

Lajeng maranéhna ngadangu sora anu tarik ti sawarga, nyebut ka maranéhna, “Naék ka dieu.” Sarta maranéhna naék ka sawarga dina mega; jeung musuh-musuh maranéhna ningali maranéhna. Jeung dina jam anu sarua aya lini anu gedé, sarta sapersapuluh bagian kota rubuh, jeung dina eta lini tiwas tujuh rebu jelema; ari nu kari kasieunan, tuluy méré kamulyaan ka Allah sawarga. Wahyu 11:12, 13.

Daniel pasal genep netelakeun panyegelan umat Allah, nanging leuwih husus nyangkem hukuman ka pasékutan “para présidén, para gubernur, jeung para pangeran, para panaséhat, jeung para panglima,” anu nipu raja nepi ka maéhan Daniel. Panipuan ka raja éta (lambang nagara), mangrupa perkara nubuat anu penting, ngamuat sababaraha saksi nubuat. Beda jeung Nebukadnésar dina pasal tilu, atawa Belsyasar dina pasal lima, anu duanana teu maliré ka Daniel jeung tilu saksi nepi ka sanggeus krisisna datang, “karesep” Darius ka Daniel saméméh krisis lumangsung, nandakeun hiji kaayaan anu béda pikeun krisis hukum Minggu.

Daniél téh “dipikaresep” ngaleuwihan dua présidén séjén, sarta tilu présidén éta nanggungjawaban kana saratus dua puluh pangeran. Daniél utamana dipadukeun jeung para présidén jeung pangeran, sarta anjeunna dipikaresep ngaleuwihan dua jalma anu ngawangun hiji pakumpulan tipu daya anu dilambangkeun ku lima (lima parawan bodo).

Darius kagungan kersa netepkeun saratus dua puluh pangéran pikeun maréntah di sakuliah karajaan; sarta di luhur maranéhna aya tilu présidén, anu Daniel jadi nu kahiji; sangkan para pangéran méré pertanggungjawaban ka maranéhna, sarta raja henteu ngalaman karugian. Ku sabab kitu, Daniel ieu dipayunkeun leuwih ti batan para présidén jeung pangéran, lantaran aya roh anu luar biasa dina dirina; sarta raja ngarancang pikeun netepkeun anjeunna ngawasaan sakuliah nagara. Ti dinya para présidén jeung pangéran néangan kasempetan pikeun nuduh Daniel dina perkara karajaan; nanging maranéhna henteu manggihan hiji-hijina kasempetan atawa kasalahan ogé; sabab anjeunna satia, sarta henteu kapanggih dina dirina hiji kakeliruan atawa kasalahan naon waé. Tuluy jalma-jalma ieu nyarita, “Urang moal manggihan kasempetan naon waé ngalawan Daniel ieu, iwal lamun urang manggihkeunana dina dirina ngeunaan hukum Allahna.” Daniel 6:1–5.

Darius dipaké pikeun ngagambarkeun hiji tipu daya anu dilaksanakeun ngalawan raja, anu ngalambangkeun sapuluh raja (Perserikatan Bangsa-Bangsa), dina ahir dunya. Tipu daya éta nyumbang kana kabencian anu dipintonkeun ku sapuluh raja (Perserikatan Bangsa-Bangsa) ngalawan awéwé sundal éta (kapapaan), anu nyababkeun maranéhna “ngajadikeun dirina taya daya jeung taranjang,” sarta “ngadahar dagingna, jeung ngaduruk dirina ku seuneu.”

Jeung sapuluh tanduk anu ku maneh ditempo aya dina sato galak éta, maranéhna bakal ngabenci ka palacur éta, sarta bakal ngajadikeun manéhna taya naon-naon jeung taranjang, sarta bakal ngahakan dagingna, jeung ngaduruk manéhna ku seuneu. Sabab Allah geus nempatkeun kana haté maranéhna pikeun ngalaksanakeun pangersa-Na, jeung pikeun satuju,

sarta masrahkeun karajaan maranéhna ka sato galak éta, nepi ka pangandika-pangandika Allah kalaksanakeun. Jeung awewe anu ku maneh ditempo téh nyaéta kota anu gedé éta, anu maréntah atas raja-raja di bumi. Wahyu 17:16–18.

Perserikatan Bangsa-Bangsa (karajaan katujuh) bakal ngancurkeun kapausan, sanajan maranéhna kakara waé masrahkeun karajaan maranéhna ka dirina, sabab maranéhna maréntah ngan saukur “sawatara waktu pondok.”

Jeung aya tujuh raja: lima geus rubuh, hiji keur aya, jeung nu saurang deui can datang; sarta lamun manéhna datang, manéhna kudu tetep sakeudeung wungkul. Wahyu 17:10.

Dina hukum Minggu, karajaan kagenep dina nubuat Alkitab, nyaéta sato galak bumi tina Wahyu pasal tilu welas (Amérika Sarikat), kakara ngaréngsékeun pamaréntahanana salila tujuh puluh taun simbolis éta, anu dina éta mangsa karajaan kalima dina nubuat Alkitab, nyaéta sato galak laut tina Wahyu pasal tilu welas (kapapaan), geus kaliwat teu dipaliré salila tujuh puluh taun simbolis éta numutkeun Yesaya pasal dua puluh tilu.

Jeung bakal kajadian dina poe eta, Tirus bakal poho salila tujuh puluh taun, nurutkeun mangsa hiji raja; sanggeus tamat tujuh puluh taun Tirus bakal nyanyi kawas awéwé sundal. Candak kacapi, ngideran kota, eh awéwé sundal anu geus kaliwat dipohokeun; mernahkeun wirahma anu éndah, nyanyikeun loba lagu, supaya maneh dipieling deui. Jeung bakal kajadian sanggeus tamat tujuh puluh taun, yén PANGERAN bakal nganjang ka Tirus, sarta manéhna bakal balik deui kana upahna, sarta bakal ngalakonan cabul jeung sakabeh karajaan-karajaan dunya anu aya dina beungeut bumi. Yesaya 23:15–17.

Dina waktu hukum Minggu, karajaan katujuh dina nubuat Kitab Suci, nyaéta sapuluh raja (Perserikatan Bangsa-Bangsa), mimiti maréntah, tapi ngan sakeudeung wungkul, sabab raja pangutamana tina sapuluh raja éta tuluy ngamimitian pagawéanana pikeun maksa sakuliah dunya supaya ngajajar dina handapeun struktur sato galak, nyaéta gabungan garéja jeung nagara, sarta dilambangkeun minangka gambar sato galak.

Tuluy kuring nenjo deui hiji sato galak séjén naék ti jero bumi; tandukna dua, sarupa jeung anak domba, tapi omongna kawas naga. Jeung manehna ngalaksanakeun sagala kakawasaan sato galak anu kahiji di hareupeunana, sarta nyababkeun bumi jeung sakur nu maratuh di dinya nyembah ka sato galak anu kahiji, anu tatu maéhna geus cageur. Jeung manehna ngalakukeun mujijat-mujijat anu hébat, nepi ka ngajadikeun seuneu turun ti sawarga ka bumi di payuneun jalma-jalma, sarta nipu jalma-jalma anu maratuh di bumi ku jalan mujijat-mujijat anu dipaparin kawasa ka manehna pikeun dilakukeun di payuneun sato galak éta; bari nyarita ka jalma-jalma anu maratuh di bumi, supaya maranéhna nyieun hiji arca pikeun sato galak anu kantos tatu ku pedang, tapi tetep hirup. Wahyu 13:11–14.

Unsur poko tina perlambang sato galak ti bumi (Amérika Sarikat), anu mimitina minangka anak domba sarta tungtungna nyarita kawas naga, nyaéta cara nyaritana. Dina harti nubuat, nyarita nandakeun hiji kalakuan ti kakawasaan législatif jeung yudisial.

“Ucapan bangsa téh mangrupa kalakuan panguasa législatif jeung yudisialna.” *The Great Controversy*, 443.

Nalika Amérika Serikat mimiti nyarita saperti domba, nagara éta ngahasilkeun Konstitusi Amérika Serikat, ku kituna ngadegkeun hiji tanah pangungsian pikeun jalma-jalma anu ngungsi tina panganiayaan kapausan jeung raja-raja Éropa.

Jeung bumi nulungan ka eta awewe, sarta bumi muka sungutna, tuluy ngelek caah anu diburakkeun ku naga ti sungutna. Wahyu 12:16.

Dina ahir tujuh puluh taun simbolis, sato galak bumi nyarita deui, tapi harita minangka naga, nalika anjeunna maksa ibadah poé Minggu, anu mangrupa tanda kakawasaan kapapaan. Nalika tanda kakawasaan kapapaan dipaksakeun, kapapaan diinget deui, sarta manéhna diinget deui, nalika Parentah anu henteu kungsi meunang dipopohokeun dijadikeun haram pikeun diturut.

Émut kana poé Sabat, supaya disucikeun. Genep poé maneh kudu digawe, jeung ngalakonan sakabéh pagawéan maneh; tapi poé katujuh teh Sabat ka PANGERAN Allah maneh; dina eta maneh ulah ngalakonan pagawean naon-naon, boh maneh, boh anak lalaki maneh, boh anak awéwé maneh, boh bujang lalaki maneh, boh bujang awéwé maneh, boh ingon-ingon maneh, boh urang asing anu aya di jero lawang-lawang kota maneh. Sabab dina genep poé PANGERAN ngadamel langit jeung bumi, laut, jeung sakabéh anu aya di jerona, tuluy reureuh dina poé katujuh; ku sabab eta PANGERAN ngaberkahan poé Sabat, sarta nyucikeunana. Exodus 20:8–11.

Murtadna bangsa tuluy dituturkeun ku karuksakan bangsa, sarta tilu kakawasaan anu mingpin dunya ka Armageddon silih cekel leungeun.

“Ku ayana kaputusan anu maksa ngadegkeun lembaga Kapapaan bari ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal miceun dirina sapinuhna tina kabeneran. Nalika Protestantisme ngalegaan leungeunna ngaliwatan jurang pikeun ngagenggem leungeun kakawasaan Roma, nalika manehna ngalangkungi lembah jero pikeun silihcekel leungeun jeung Spiritualisme, nalika, dina pangaruh ieu persatuan tilu rupa, nagara urang bakal mungkir kana unggal asas Konstitusina minangka pamaréntahan Protestan jeung republik, sarta bakal nyadiakeun jalan pikeun nyebarkeun kapalsuan jeung kasasab papal, harita urang bisa nyaho yen waktuna geus datang pikeun pagawéan Iblis anu matak pikaheraneun, sarta yén ahir geus deukeut.” Testimonies, jilid 5, 451.

Nalika “Protestantisme” (Amérika Sarikat), “kakawasaan Romawi” (Vatikan), jeung “Spiritualisme” (Perserikatan Bangsa-Bangsa), silihgandeng dina hukum Minggu, maranéhna mimiti ngagiring dunya ka Armagedon, anu digambarkeun mula-mula maksa dunya narima wewenang hiji pamaréntahan sadunya, anu ngawengku garéja jeung nagara, kalayan garéja nu ngadalikeun éta hubungan. Kakawasaan mujijat-mujijat anu dipaké ku sato galak ti bumi lain ngan ukur ngabalukarkeun palacuran antara sundal Tirus jeung raja-raja di bumi, tapi ogé maksa “nyarita”-na gambar sato galak anu ngawengku sakuliah dunya. Numutkeun kana harti nubuat, ieu ngandung harti yén éta pamaréntahan sadunya kudu miboga badan législatif (perenahna di New York), jeung badan yudisial (perenahna di Den Haag).

Sarta nyasabkeun jalma-jalma anu cicing di bumi ku jalan mujijat-mujijat anu dipaparin kakawasaan ka anjeunna pikeun dipigawé di hareupeun sato galak éta; bari ngandika ka

jalma-jalma anu cicing di bumi, supaya maranéhna nyieun hiji arca pikeun sato galak éta, anu kungsi katatu ku pedang, tapi tetep hirup. Sarta anjeunna dipaparin kakawasaan pikeun méré napas hirup ka éta arca sato galak, nepi ka éta arca sato galak bisa nyarita, sarta ngabalukarkeun supaya sakur anu teu daék nyembah ka arca sato galak éta dipaéhan. Sarta anjeunna ngajadikeun sakumna jalma, boh nu leutik boh nu gedé, nu beunghar boh nu miskin, nu merdéka boh nu hamba, narima hiji tanda dina leungeun katuhuna, atawa dina tarangna: Jeung supaya moal aya saurang ogé anu bisa meuli atawa ngajual, iwal manéhna anu miboga éta tanda, atawa ngaran sato galak éta, atawa bilangan ngaranna. Di dieu aya hikmat. Sing saha anu boga pangarti, cacah bilangan sato galak éta; sabab éta téh bilangan hiji jalma; jeung bilanganana genep ratus genep puluh genep. Wahyu 13:14–18.

Sato galak bumi (Amérika Sarikat) bakal nipu sakuliah dunya sangkan narima hiji gambar sato galak anu mangsa sakuliah dunya, nya éta gambar anu sarua anu geus dibentuk ku Amérika Sarikat nalika éta nagara mingpin nepi ka ahirna maksa ngalaksanakeun hukum Minggu. Satuluyna éta bakal méré kakawasaan ka pamaréntahan hiji-dunya pikeun maksa nerapkeun hukum-hukumna kalayan ancaman hukuman pati, jeung/atawa hukuman ékonomi. Panipuan ka Raja Darius téh mangrupa lambang tina penipuan para raja anu mindeng diidentifikasi dina nubuat, sabab nalika sato galak bumi mimiti maksa dunya supaya narima pamaréntahan hiji-dunya, alesan anu dipaké pikeun maksa dunya narima éta tatanan téh nya éta yén kakawasaan anu geus nganyenyeri bangsa-bangsa (Islam), kudu dilawan ku hiji perang sakuliah dunya.

Amérika Sarikat maksa tanda kakawasaan kapapaan, sabab pangersa Allah geus mawa kaayaan krisis anu saperti kitu di Amérika Sarikat nepi ka hukum Minggu, nepi ka dipasihkeun jalan kaluar yén ku mulang ka allahna Katolik, kasusah ékonomi anu geus beuki ngaronjat bakal ditungtungan. Tapi dina waktu hukum Minggu, musuh anu geus nyusup ngaliwatan témbok handap mawa pangersa karuksakan nasional.

“Saterusna si pangabobodo gede teh bakal ngayakinkeun manusa yén jalma-jalma anu ngabakti ka Allah téh anu nyababkeun kajahatan-jahatan ieu. Golongan anu geus nimbulkeun murka Sawarga bakal numpahkeun sagala kasusah maranéhna ka jalma-jalma anu ku kataatanana kana parentah-parentah Allah jadi tegoran anu langgeng pikeun para palanggar. Bakal dinyatakeun yén manusa téh keur nyinggung Allah ku ngalanggar Sabat Minggu; yén dosa ieu geus mawa rupa-rupa musibah anu moal eureun nepi ka pangjagaan Minggu ditegakeun kalawan pageuh; jeung yén jalma-jalma anu ngedalkeun tuntutan parentah kaopat, ku kituna ngaruksak rasa hormat ka Minggu, téh pangeureuwas pikeun rahayat, ngahalangan mulangna maranéhna kana kurnia ilahi jeung kana kamakmuran jasmani. Ku kituna tuduhan anu baheula kungsi dialamatkeun ka hamba Allah bakal diulang deui dina dasar anu sarua kuatna: ‘Jeung kajadian, nalika Ahab ningali Élia, Ahab ngalahir ka anjeunna, Naha maneh ieu anu nganyenyeri Israél? Jeung anjeunna ngawaler, Kami lain anu nganyenyeri Israél; tapi maneh, jeung kulawarga bapana maneh, lantaran maraneh geus ninggalkeun parentah-parentah PANGERAN, jeung maneh geus nuturkeun Baal.’ 1 Raja-raja 18:17, 18. Nalika amarah rahayat geus dikobarkeun ku tuduhan-tuduhan palsu, maranéhna bakal ngalakonan kalakuan ka para duta Allah anu sarua pisan jeung anu kungsi dipigawé ku Israél murtad ka Élia.” The Great Controversy, 590.

Dina “jam” tina “gempa anu gedé” dina Wahyu pasal sabelas, “Cilaka” anu katilu, nya éta Islam, anu ogé mangrupa Tarompét Katujuh, tuluy disada, sarta éta bakal ngambekkeun bangsa-bangsa. Amarah bangsa-bangsa ngalawan Islam éta bakal dipaké pikeun nipu dunya sangkan narima jangji kosong anu sarua, anu kakara waé gagal pikeun sato galak bumi. Jangji kosong éta nyaéta kieu: yén ku tunduk kana kawibawaan Katolik, sakumaha diwakilan ku tanda kawibawaan kapausan, hukuman-hukuman Allah anu beuki nambahan bakal eureun. Jangji éta, anu geus kabuktian teu mujarab pikeun Amérika Sarikat, tuluy bakal dipaké minangka hiji jangji ka dunya anu keur panik.

Bakal didesek yén lamun bangsa-bangsa di dunya ngan ukur satuju sarta ngidinan pamaréntahan sa-dunya diadegkeun pikeun tujuan nungkulan peperangan anu dibawa ku Islam, kameumeut bakal mulang deui. Islam téh kakawasaan anu diidéntifikasi dina Kitab Suci minangka anu ngahijikeun unggal jelema ngalawan Islam, nanging ngahijina éta téh panipuan pamungkas pikeun para raja.

Tuluy malaikat PANGERAN ka anjeunna, “Tingali, maneh keur kakandungan, sarta bakal ngalahirkeun saurang putra, jeung maneh kudu nyebut ngaranna Ismail; sabab PANGERAN parantos ngadangu kasangsaraan maneh. Sarta anjeunna bakal jadi jalma liar; leungeunna bakal ngalawan ka unggal jalma, jeung leungeun unggal jalma ngalawan ka anjeunna; sarta anjeunna bakal cicing di hareupeun sakumna dulur-dulurna.” Kajadian 16:11, 12.

Ismael nyaéta bapa rohani agama Islam. Memang leres yén Muhammad, bapa Islam, kakara muncul dina sajarah dina abad katujuh, nanging bangsa harfiah baheula téh anu ku Allah dipaké pikeun ngawakilan umat rohani dina poé-poé panungtungan.

Kieu timbalan PANGERAN, Raja Israél, jeung Panebusna, PANGERAN sarwa kawasa: Kami anu kahiji, jeung Kami anu pamungkas; sarta sajaba ti Kami euweuh Allah. Jeung saha, saperti Kami, anu baris nyaur, jeung baris ngedalkeunana, sarta ngaturkeunana kalayan rapih di payuneun Kami, ti saprak Kami netepkeun umat baheula? Jeung perkara-perkara anu keur datang, jeung anu bakal datang, sina maranéhna némbongkeun éta ka maranéhna. Yesaya 44:6, 7.

Saméméh Ismail lahir, anjeunna geus dingaranan sarta kalungguhan nubuatna geus ditangtukeun. Leungeun turunan rohanina bakal “nangtang ka unggal jalma, sarta leungeun unggal jalma” bakal nangtang ka “anjeunna.” Jeung sabalikna ti pangajaran bodo tina liberalisme progresif, Alkitab ngajar yén Ismail bakal “cicing di payuneun sakabéh dulur-dulurna.” Maranéhna henteu ngahiji kana budaya di sabudeureun maranéhna, tapi sabalikna, loba anu ngahukum éta, ngaprotes éta, sarta nyerang éta. Roh Ismail nyaéta yén “anjeunna” bakal “jadi jalma liar.” Gagasan yén aya golongan anu damai dina iman Islam henteu dipangrojong ku Firman Allah, kitu deui ku Al-Qur’an.

Pangabobodo para dua présidén jeung saratus dua puluh pangeran dina Daniel pasal genep, nuduhkeun pangabobodo anu didatangan ka sapuluh raja nalika maranéhna dipingpin pikeun percaya yén tujuan jeung kagentingan pikeun ngalaksanakeun hiji pamaréntahan dunya-tunggal, di handapeun kakawasaan Roma, nyaéta pikeun nyanghareupan krisis perang Islam anu beuki ngaronjat, anu mangrupa “Cilaka” katilu. Sanggeus gambar sato galak ditegakkeun sarta dipaparin kakawasaan pikeun “nyarita,” dunya bakal nyaho, tapi geus kasép, yén tujuan-tujuan kapausan téh

pikeun nyanghareupan jalma-jalma anu ngajaga Sabat poé katujuh (Daniel), lain musuh anu nyusup ngaliwatan témbok kidul anu teu dijaga.

“Firman Allah geus mere pangéling ngeunaan bahaya nu keur ngadeukeutan; lamun ieu teu dipaliré, dunya Protestan bakal nyaho naon sabenerna maksud-maksud Roma, ngan nalika geus kasép teuing pikeun luput tina jeratna. Manéhna keur tumuwuh jadi kakawasaan sacara cicingeun. Doktrin-doktrinna keur ngajalankeun pangaruhna di balé-balé législatif, di garéja-garéja, jeung dina haté manusa. Manéhna keur ngawangun tumpukan struktur-strukturana nu luhur jeung masif, anu dina rohangan-rohangan rusiahna panganiayaan-panganiayaan baheulana bakal diulang deui. Kalawan nyamur jeung tanpa disangka-sangka manéhna keur nguatkeun kakuatanana pikeun ngamajukeun tujuanana sorangan nalika waktuna geus datang pikeun manéhna nyerang. Sakur anu dipikahayangna ngan ukur tempat anu nguntungkeun, jeung ieu geus keur dipasrahkeun ka manéhna. Urang geura bakal ningali jeung bakal ngarasakeun naon tujuan unsur Romawi téh. Saha waé anu percaya jeung nurut kana firman Allah ku éta bakal katarajang ku cacad jeung panganiayaan.”
The Great Controversy, 581.

Pangabobodo PBB anu dilaksanakeun ku kapapaan, anu ngahasilkeun pamales hate maranéhna, mindeng digambarkeun dina Kitab Suci, sarta carita Darius mangrupikeun conto utama tina bebeneran ieu. Ieu téh pangabobodo anu mimiti dilaksanakeun di Amérika Serikat tuluy diulang ka sakuliah dunya. Bebeneran ieu diidentifikasi dina carita Élia jeung Isebel, tuluy deui dina carita Yohanes Pambaptis jeung Herodias, kitu deui dina panyaliban Kristus. Amarah Islam anu ngagelisahkeun bangsa-bangsa téh mangrupa siasat anu dipaké ku kakawasaan kapapaan anu méré ka dirina posisi anu nguntungkeun pikeun nyerang jalma-jalma anu ngajaga Sabat di sakuliah dunya.

Panyebatan Islam anu kahiji téh nya éta ngawanohkeun Ismail kana Kitab Suci, jeung peran Islam anu ditandeskeun dina ahir dunya, nya éta nempatkeun dunya kana panik universal sangkan maranéhna narima usul naon baé minangka jalan kaluar, nyaéta hal anu ngamungkinkeun tipuan éta kalaksanakeun. Tipuan éta anu ngagerakkeun Perserikatan Bangsa-Bangsa (sapuluh raja), pikeun ngalaksanakeun pangersa Allah, sarta sapuk masrahkeun karajaan maranéhna (karajaan katujuh) ka kapausan (sato galak).

Panipuan anu digambarkeun ku Darius, jeung garis-garis nubuat séjénna, ngawengku peran Islam anu ngambekkeun bangsa-bangsa, alesan pamungkas naha kapapaan diruksak ku Perserikatan Bangsa-Bangsa, sarta sarua pentingna, éta nangtukeun kaayaan-kaayaan anu ngurilingan enigma karajaan anu kadalapan, nyaéta anu asalna tina tujuh anu diteundeun jadi kapala Babul modéren.

Daniél dina guha singa téh hiji gambaran nubuat anu kacida ruwetna, tapi pamahamanana ngan ukur kabuka lamun metodologi “line upon line” diterapkeun.

Urang baris neruskeun Daniel pasal genep dina artikel salajengna.

“Lamun urang salaku hiji umat ngartos naon hartina ieu buku pikeun urang, bakal katempo di antara urang hiji kabangunan rohani anu agung.” Testimonies to Ministers, 113.